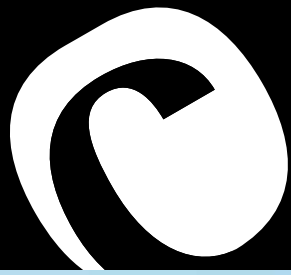

1,80€

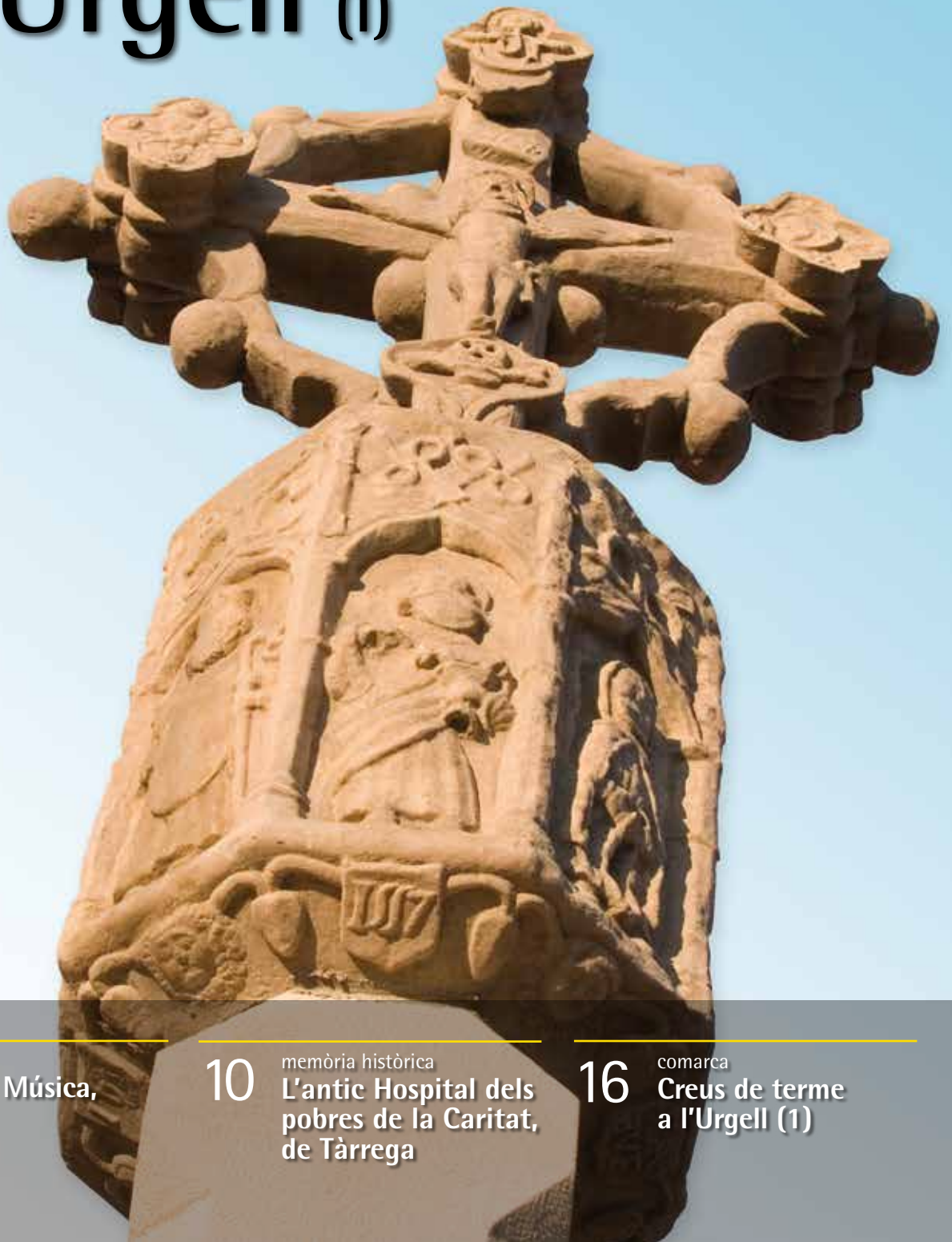
núm. 47
febrer-març
2008

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

Creus de terme a l'Urgell (1)

6 entitats
Escola de Música,
Tàrraga

10 memòria històrica
L'antic Hospital dels
pobres de la Caritat,
de Tàrraga

16 comarca
Creus de terme
a l'Urgell (1)

Portada 47
Fotografia: Elisa Campmajó

Antoni Palou

Editorial

La ciutat geganta

Immersos en el rigorós hivern, la vida cultural de Tàrraga ens depara agradables sorpreses, de les quals en vull destacar, en primer lloc, la inauguració del segon mural del nostre artista targari Josep Minguell, a la Parròquia de Tàrraga, el passat 15 de desembre. "Nativitas", és la part del mural que es troba al mur dret del creuer de la nau central, seguint la simetria amb l'altre mural, "Resurrecció", situat al seu front. Aporta com a gran novetat l'incorporació del paisatge urgellenc com a teló de fons de l'obra: turons, camins, arbres i animals, tot plegat amenaçat per la intervenció de l'home; una autèntica joia que completarà amb la tercera gran obra al temple, el gran mural que el mateix artista preveu pintar a la nau central. Obra que esperem. El segon esdeveniment a ressaltar és la proclamació de Tàrraga com a Ciutat Gegantera 2009, un autèntic esdeveniment que s'emmarcarà en

la cel·lebració del 125è aniversari del títol de ciutat per part del rei Alfons XII. Des d'aquí felicitem la Fal·lera Gegantera pel seu gran esforç i la seva complicitat amb la ciutat, les hores esmerçades i llur dedicació altruista. En tercer lloc, voldria destacar l'obra representada el passat divendres dia 15 de febrer a l'Ateneu, la "Plaça del Diamant", produïda pel Teatre Nacional de Catalunya, epíleg del cicle de teatre d'aquesta temporada. Adaptació teatral de la clàssica novel·la de Mercè Rodoreda, conduïda amb gran mestria per Toni Casares, en sobresortiren els actors Silvia Bel, en el paper de Colometa i Carles Martínez, l'adroguer. Íntima i èpica a la vegada, el transcurs de les tres hores llargues de duració es feren curtes, amb un constant canvi de decorats i un dinamisme narratiu molt acurat. De nou, un encert en la programació estable de teatre d'aquesta temporada. 🍷

sumari

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen l'opinió de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

2 editorial La ciutat geganta		3 notícies	4 entitats Escola de Música 30 aniversari
6-9 actualitat Aproximació a la repressió	10-13 memòria històrica L'antic Hospital de Tàrraga	14-15 entrevista Lluís Trepat Pintor	16-18 comarca Creus de terme de l'Urgell (I)
19 opinió Molt personal	20-21 rutes culturals Castellersà Montornès	22-23 la cuina agenda llibres	

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

Núm. 47 | març '08

Direcció
Antoni Palou
Centre Cultural de Tàrraga

Directora executiva
Rosar Torruella

Redacció
Elisa Campmajó

Correcció
Elisa Campmajó

Disseny i publicitat
Núria Aranés
Silvia Pedreira

Fotografia
A. Marcos Torruella
Antoni Palou
Pep Vall

Col·labora
Antoni Palou
Pep Vall
Jordi Auberni Serra
M. Teresa Albareda
Ajuntament de Tàrraga

Edició i màrqueting
Centre de Disseny Innova, sl
Av. Catalunya, 61, entl. 1a < Tàrraga
Tel. 973 314 698 < Fax 973 314 699
culturalia@centredisseny.com
www.centredisseny.com

Dipòsit legal: L-1528/98

La Maternitat d'Elna i els fills dels camps de refugiats

Quan Barcelona va caure en mans dels franquistes, el 26 de gener de 1939, la guerra es va veure perduda i milers de persones van fugir de l'exèrcit franquista, refugiant-se a França. Començava l'exili. Entre 1939 i 1944 la mestra suïssa Elisabeth Eidenbenz va salvar la vida a 597 nens, fills de dones embarassades que malvivien en els camps de refugiats republicans de Sant Cebrià de Rosselló, Ribesaltes i Argelers. Altrament anomenats "camps d'acolliment", aquests refugis eren autèntics camps de concentració, vigilats per soldats senegalesos, on les condicions sanitàries i els serveis mínims no existien: "només hi havia platja, cel, filats, gana i fred", com ha descrit algun testimoni. Davant d'aquesta situació, Elisabeth Eidenbenz va adequar una casa de camp d'Elna (Rosselló) per a atendre-hi les parteres i els seus fills procedents dels camps. La Maternitat d'Elna fou clausurada pels alemanys el 1944.

El Consell Comarcal de l'Urgell va fer possible que la Biblioteca Comarcal de Tàrrega acollís, del 4 al 23 de gener, l'exposició fotogràfica "La Maternitat d'Elna, bressol de l'exili. 1939-1944", produïda per la Direcció General de la Memòria Democràtica, en col·laboració amb l'ajuntament d'Elna, juntament amb una altra iniciativa: la reconstrucció de la història de la Maternitat en el llibre *La Maternitat d'Elna*, el primer gran treball d'investigació històrica publicat de la historiadora i escriptora Assumpta Montellà, que va oferir una conferència el 22 de gener, a la sala d'actes de Ca n'Aleix de Tàrrega.

7è Cicle d'Art Contemporani: "trompe l'oeil" de la forma"

La Sala Marsà de la Casa de la Cultura de Tàrrega va exposar, del 14 de febrer al 2 de març, la mostra *Kayart*, obra de l'humorista gràfic Ermengol. *Kayart* se sosté en dos conceptes: la matèria és canviant i aquesta naturalesa canviant de la matèria és intrínseca en els cossos. Segons Ermengol, la forma és important per a reconèixer els objectes i poder-los identificar: la forma dona identitat a l'objecte. Tant és així que la seva proposta és un "trompe l'oeil" que reflecteix l'essència canviant de les formes. Que una canoa representi un plàtan no significa que la canoa hagi abandonat la seva essència, el seu ésser; la canoa continua sent-hi, només que ha canviat el seu aspecte. Emprant el suport escultòric de les piragües, i rendint homenatge a Joan Brossa, Ermengol oferí al públic figures sorprenents, poemes visuals escrupolosos i delirants en què un objecte és, al mateix temps, un altre objecte.

Així, l'exposició ens deixà atònits amb dotze peces que jugaven amb la forma d'una canoa fins a adquirir l'aparença d'objectes quotidians: una flauta, una banyera, un ull, unes congues, un peix, un ou, uns llavis...

Tàrrega: focus d'una doble celebració el 2009

L'Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya reunida en assemblea general a Sant Joan Despí el passat 9 de febrer va nomenar Tàrrega Ciutat Gegantera 2009. La delegació que va defensar l'opció davant l'assemblea fou encapçalada per Josep Bonet, cap de la colla local La Fal·lera Gegantera, que va presentar la candidatura, l'alcalde Joan Amézaga, i Jordi Ramon, regidor de Cultura.

La distinció de Ciutat Gegantera portarà l'any vinent fins a Tàrrega unes 150 colles que promouen aquest àmbit de la cultura popular catalana. La plantada de gegants serà l'acte central d'una festa que tindrà lloc entre els mesos de maig i juny de l'any vinent i que també inclourà exposicions, tallers i la realització d'un monument commemoratiu.

Actualment, La Fal·lera Gegantera i la Regidoria de Cultura gestionen aquest patrimoni tradicional, encapçalat per les quatre parelles de gegants: Ramon Berenguer i Almodis (centenaris i realitzats pel barri de la Mercè); Ferran i Isabel (del carrer Major); Hereu i Pubilla (del carrer del Carme); i Eloi i Alba (confeccionats per l'ajuntament). El grup compta també amb sis parelles de gegantons, tretze capgrossos i altres elements de la cultura popular com l'Home de la Barra (datat del 1871) i l'Àliga de dos caps.

Alhora que serà protagonista del món geganter, Tàrrega commemorarà l'any vinent el 125è aniversari de l'atorgament del títol de ciutat per part del rei Alfons XII, l'any 1884. Els historiadors locals consideren que la concessió del títol de ciutat significà per a Tàrrega l'estímul per a la seva modernització. L'any 1984 la població es va lliurar a celebrar el centenari del títol, amb la presentació del llibre *Història de Tàrrega* de Josep Maria Segarra Malla i la inauguració de la popular plaça del Centenari.

Escola de Música

30è aniversari

Tàrraga 1977-2007

Text: Elisa Campmajó
Fotografia: Escola de Música

Agraïm l'amable col·laboració de Rosa Novell i Canela, exsecretària de l'Escola Municipal de Música, en l'elaboració d'aquest reportatge.

Actualment, qui busqui l'Escola Municipal de Música de Tàrraga la trobarà a l'Avinguda Generalitat de Tàrraga. Però els seus orígens la remunten al carrer de les Piques, número 1, en una de les sales del Centre Comarcal de Cultura.

Fundació i primeres passes

Ramon Novell i Andreu, fundador i principal impulsor del Centre, tingué la iniciativa de crear dintre del Centre una secció dedicada a diferents arts, com la música, la dansa o la pintura, amb l'objectiu de desvetllar en la joventut l'interès per aquestes disciplines. Per bé que finalment no el va poder veure realitzat, l'any 1977 alguns membres de la junta del Centre, Manel Casanelles i Francesc Florensa, com a delegat, van recollir la proposta del fundador, i vencent totes les dificultats van posar en marxa aquell projecte sense precedents. L'Escola de Música donava les seves primeres passes.

Els endegadors aviat van comptar amb la inestimable col·laboració de la pianista Montse Cots, qui es féu càrrec de la direcció de la prematura escola i s'ocupà de reunir l'equip de professors que havien de donar forma al claustre i per consegüent conèixer els instruments que perfilarien l'oferta de l'Escola. Així doncs, aquell curs 1977-78, el primer any de vida de l'Escola, la vintena d'alumnes que s'hi van matricular ho van fer en les assignatures de Solfeig, a càrrec de Montserrat Bessa; Cant coral, a càrrec de Maria Pilar

Curs Internacional de Música 1984

Calafell; Piano, amb Anna Burguès; Flauta travessera, de la mà de Josep Badies, i Expressió corporal, impartida per Mercè Pagès.

L'èxit de l'Escola quedà ben palès el curs escolar següent (1978-79). El nombre d'alumnes superà els quaranta i la demanda de piano augmentà, així és que es féu necessari comptar amb una nova professora de piano, Mercè Salvadó. Així mateix, s'incorporà una nou i molt sol·licitat instrument a l'oferta: la guitarra, que ensenyava a tocar el professor Joan Echevarría. En acabar el curs, els alumnes de les escoles municipals de la província de Lleida havien d'anar a examinar-se al Conservatori Municipal de Música de Lleida, que era l'únic centre homologat per a fer les proves. El curs 1978-79, es presentaren als exàmens vint-i-dos alumnes de l'Escola de Tàrrrega, dels quals només en van suspendre quatre.

Primer trasllat: convent dels Pares Carmelites

Situats ja en el curs 1979-80, aquell any el nombre d'alumnes fregà la vuitantena. Aviat les dependències del Centre de Cultura van resultar insuficients per a aquella activitat frenètica: classes d'instrument i d'expressió corporal, audicions, reunions, conferències, exposicions i altres activitats pròpies del centre, endemés de les classes

de la Càtedra de Català que també s'impartien en el centre. Davant la forta empenta que tingué l'Escola en tan sols dos anys de vida, l'Ajuntament de seguida va posar fil a l'agulla i va arrendar el segon i tercer pis del convent dels Pares Carmelites, a la Plaça del Carme, número dotze. I ja tenim l'Escola novament instal·lada.

En aquesta nova etapa s'incorporaren al grup de professors, Miquel Àngel Marigó, que s'encarregaria d'impartir classes de flauta dolça piano, cant coral i pedagogia musical, i Enric Sauret, que donaria classes d'harmonia. Aquell curs 1979-80, foren trenta-tres els alumnes que s'examinaren al Conservatori de Lleida obtenint resultats notables: de 51 exàmens, tan sols quatre no foren aprovats. A favor d'aquesta reeixida mitjana, val a dir que els nens i nenes més petits, per la seva edat, no podien presentar-se als exàmens.

També aquell any, s'inicià la col·laboració amb els col·legis públics de Tàrrrega, i així fou que els professors de l'Escola de Música Teresa Coma i Miquel Àngel Marigó assistiren a l'Àngel Guimerà, al Jacint Verdaguer i a l'Escola Pia per donar classes de pedagogia musical al parvulari i primera etapa d'EGB. Més de 400 alumnes d'aquests col·legis van rebre formació musical. L'evolució d'alumnes matriculats a l'Escola de Música continuà

Francesc Florensa

Curs Internacional de Música 1984: concert amb el violoncel·lista Cristian Florea.

"in crescendo". Com a mostra, trobem que en el curs 1980-81 el nombre de matriculats era de noranta.

Gestió de l'Escola de Música

Pel que fa a l'aspecte tècnic, les línies directrius quan a procediments i mètodes a seguir sempre van ser determinades pels professors i la seva Direcció tècnica, i posades després en coneixement de la Junta del Centre de Cultura, a través del seu delegat, Francesc Florensa. Així, el Centre era sabedor dels mitjans pedagògics, humans o materials que es necessitarien per a assolir els objectius finals. Tanmateix, les dues parts van acordar, l'any 1980, que serien els matei-

xos professors que es farien càrrec també de la gestió administrativa de l'Escola. Aquesta iniciativa hauria de comportar una més elevada participació i coneixement dels professors pel que feia a l'aspecte econòmic i, al seu torn, es permetria prescindir dels serveis de l'auxiliari administrativa que s'ocupava d'aquests afers, revertint el seu sou en benefici dels professors mateixos. L'experiència es dugué a terme, baldament no va donar resultat i fou necessari contractar de nou una persona que s'ocupés de la secretaria i atengués el públic. Això no obstant, els professors sempre que volguessin podien conèixer tots els detalls de la marxa econòmica de l'Escola, l'administració de la qual era independent

de la resta d'activitats del Centre de Cultura.

Ben aviat, l'Escola començà a ressentir-se de l'escàs i insuficient fons econòmic de què disposava el Centre de Cultura, que provenia únicament del producte de les matrícules i les quotes mensuals que aportaven els alumnes. Per aquest fet, el 14 de febrer de 1981 la Junta del Centre adreçava a l'Ajuntament una proposta de municipalització de l'Escola, en què es demanava el seu suport per a assegurar-ne la seva continuïtat.

La municipalització i el Curs Internacional de Música

La proposta tingué bona acollida finalment, i el 1983, sota el nom de Conservatori Elemental de Música de Tàrraga, l'Escola va ser acollida per l'Ajuntament. Aquell fet va ser clau per a l'expansió de les activitats de l'Escola, que fins i tot va endegar, l'any 1984, un Curs Internacional de Música que se celebraria durant la primavera i que reuniria a grans intèrprets del panorama musical europeu, com Vicenç Prats (flautista), Alexandru Ianos (violonista) o Cristian Florea (violoncel·lista). L'èxit del Curs Internacional fou notable i tingué molt ressò: prova d'això n'és que els alumnes assistents provenien de tot l'Estat espanyol i d'altres països europeus, com Alemanya, Holanda i

Alumnes de l'Escola de Música durant una audició de música de cambra.

França. L'embranchida d'aquesta iniciativa, malauradament, no va arribar més enllà de les quatre edicions. Així, l'any 1987 tingué lloc la darrera que, com cada any, va ser clausurada amb un concert, en què hi participaven els alumnes i els professors del curs, que tenia lloc a l'església de Sant Antoni de Tàrraga.

Segon trasllat: edifici de l'antic ambulatori. El Curs d'Estiu

El Curs Internacional es va perdre en el temps, però els responsables de l'Escola no van trigar massa temps a resoldre aquesta mancança, i l'any 1992 van ajudar a donar a llum a una nova activitat paral·lela a l'acadèmica pròpiament: el Curs d'Estiu. L'èxit del Curs és innegable, ja que s'ha celebrat fins a l'actualitat. Al llarg d'aquests setze anys de vida, el Curs ha estat visitat per professionals de l'àmbit musical, com els pianistes Josep Colom, Antoni Besses o Miquel Farré; el guitarrista Carles Trepà, el violinista Josep Lluís Puig, el violoncel·lista Marçal Cervera, o el director Joan Pàmies.

El nombre d'alumnes matriculats anava creixent any rere any i les dependències del convent començaven a resultar insuficients. Aquest fet va dur l'Ajuntament de Tàrraga a plantejar-se una nova ubicació per a l'Escola que li permetés créixer amb comoditat i poder ampliar, d'aquesta manera, els seus serveis. L'any 1996 el consistori va autoritzar la compra de l'edifici de l'antic ambulatori. Dos anys

després, va entrar en funcionament el nou centre que va acollir novament l'Escola Municipal de Música, que deixava enrere la denominació de "conservatori", com va succeir amb la resta d'escoles de la província per una redefinició de la Llei d'Ensenyament del Ministeri.

En l'actualitat, l'Escola ha aconseguit arribar als 277 alumnes matriculats i compta amb una plantilla de 26 professors vinculats a les assignatures que ofereix i que es divideixen en teòriques i instrumentals. En l'àmbit d'instruments, a l'Escola s'imparteix violí, viola, violoncel, contrabaix, piano, percussió, flauta travesera, clarinet, saxòfon, trompeta, trombó, fiscorn, tible, tenora i flabiol. Pel que fa a la branca teòrica, els alumnes poden cursar llenguatge musical, harmonia, història de la música, acompanyament, cant coral, conjunt instrumental o cambra i també noves tecnologies. 🎵

Direcció acadèmica de l'Escola de Música

1977-1983: Montse Cots i Francesc Florensa (delegat del Centre Comarcal de Cultura)
 1984-1986: Joan Pàmies
 1986-1987: Josep Carbonell, Resu Peinado i Glòria López
 1987-1992: Josep Carbonell
 1992-1999: Núria Elias
 1999-2001: Ricard Sánchez
 2001-2002: Ramon Andreu
 2002-2008: Jaume Duch

Tàrrrega, 1939-1961: Aproximació a la repressió, l'exili i la vida quotidiana

L'exposició que el Museu Comarcal de l'Urgell acull des del 15 de gener i que es podrà visitar fins al 9 de març ha estat fruit d'un any d'investigació que ha dut a terme l'Equip de recuperació de la memòria històrica del Museu, comptant amb el suport financer del Programa per al Memorial Democràtic de la Generalitat i el Museu Comarcal de l'Ajuntament de Tàrrrega mateix.

La voluntat dels organitzadors i investigadors ha estat la de donar a conèixer una part de la història local més que desconeguda, dubtosa: la repressió i el conseqüent exili arran de la victòria de Franco. A partir de la seva

investigació, l'equip va descobrir que la percepció que la població actual de Tàrrrega té respecte que a la ciutat no es va patir la repressió és errònia. Les dades aportades donen llum a la qüestió: unes 325 persones, dels 6.000 habitants que sumaven Tàrrrega i els seus pobles agregats, van patir les conseqüències de la repressió i van haver d'anar a l'exili.

Titulada convenientment "Aproximació", l'exposició no explica la repressió i l'exili en tot el seu abast, degut a la falta de catalogació d'alguns arxius o la dispersió d'altres, i altres tants que malauradament han desaparegut. Això no obstant, l'exposició aconsegueix

amb nota el seu propòsit de posar rostres als exililats targarins. Aquesta recuperació d'una part de la memòria històrica de Tàrrrega s'ha articulada en tres suports: una exposició que ocupa la planta baixa del Museu, un web (tarrega1939.cat) i un documental audiovisual. Centenars de documents, entre fotografies, mapes, expedients o cartes, s'apleguen, tant físicament al Museu, com virtualment al web, per donar forma al recorregut cronològic traçat des del dia que van entrar les tropes nacionals a la ciutat, el 15 de gener de 1939, fins quan entren els a l'Ajuntament els primers regidors no vinculats a l'aparell franquista, el febrer de 1961. ●

Tàrrega sona a...

HIP-HOP **ALMARGEN**

16 FEB 08

MARKOOZ + STEORO + RLC (BREAK DANCE)
+ ILEGAL CONEXION + HUELLAS DE BARRO

Infraït i a sobre de LA RESERVA

POP-ROCK **MARC PARROT**

15 MAR 08

DOLTON + DISASTERS + batBATuka

PUNK-ROCK **RÀBIA POSITIVA**

12 ABR 08

KAFARNA + SOMBRAS

Espai MerCAT

(pl. de les Nacions sense Estat)

23.30 h

www.tarrega.cat/espaimercat

PREU: 6 € / 4 € (estudiants, Carnet Jove +25, TR300)

Abonament 3 concerts: 12 €

XIII Cicle de Concerts de Música de Cambra

Teatre Ateneu - Tàrrega
Diumenge 16 de març 2008

TRIO FLORESTAN

Gabriel Vintró (violi), Eduard Boleda (viola) i Eduard Comalada (violoncel).

Preu: 6 € / 4 € (estudiants, Socis TR3SC, Carnet Jove i + 25)

Tàrrega sona a... jazz

Espai MerCAT

Divendres 28 de març 2008

GUILLERMO KLEIN SEPTET

Guillermo Klein (piano i veu), Carme Canela (veu), "Pincho" Villar (saxo), Jordi Rossy (teclats i percussió), Sandrine Robilliard (violoncel), Masa Kamaguchi (contrabaix), David Xirgu (bateria).

Preu: 6 € / 4 € (estudiants, Socis TR3SC, Carnet Jove i + 25)

Sala Marçà Tàrrega

d'art contemporani

FORMA, LLUM I VIDA

Anna Boleda

Escola d'Art i Superior de Disseny Ondara, Tàrrega

Formes que adopten els volums del nostre propi cos quan a dins s'hi desenvolupa una nova vida. Allí s'hi troba la llum i l'energia de la creació.

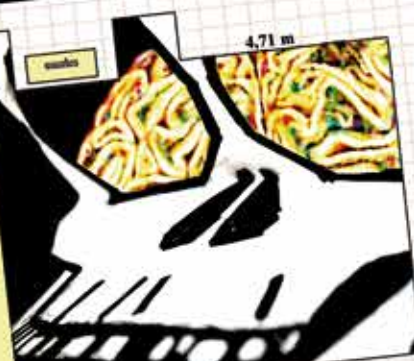

ON ETS? QUÈ ETS?

Laura del Bas Prior
Eulàlia Sellarés Buscart
Berta Cabanas Collell

"Entre dins el cap, s'hi crea una cavitat on constantment les idees que circulen entretingut dels enfocaments neuronals s'interconnecten i interaccionen per donar pas a noves idees i postures que passen a l'exterior entre en forma de pensaments, imatges, sensacions, emocions i creacions. Prenent consciència d'un jo dins el mateix mecanisme de treball."

ON ETS? QUÈ ETS? - un jo conscient de la pròpia consciència.

ORGANITZA:

Ajuntament de Tàrrega

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT D'ESTUDIS ILERDENCS

Text: Elisa Campmajó
Fotografia: A. Marcos

L'antic Hospital dels Pobres de la Caritat, de Tàrrrega (I)

Orígens

Jaume II el Just (1291-1327) es preocupà molt de Tàrrrega, i així ho mostrà en el Llibre dels Privilegis. L'antic Hospital de Tàrrrega troba els seus orígens en un d'aquests privilegis reals. Datat de 21 de març de 1319, en ell, Jaume II aprovà la Confraria de Sant Antoni dels Pobres de Jesucrist i l'Hospital de Sant Antoni dels Pobres de Jesucrist, amb la condició que els confreres es fessin càrrec dels malalts de l'hospital. L'Orde de Sant Antoni s'ha dedicat des dels seus orígens a l'atenció i cura de malalts.

L'Orde Hospitalari dels Antonians, fundada a finals del segle XI per Gastone de Vienne, a França, s'ocupava d'assegurar la subsistència dels seus religiosos i de pal·liar els efectes dels afectats per la pesta que arrasava les ciutats. Sota el papat d'Urbà II (1042-1099), se'ls concedí una llicència per a fundar un hospital, i no fou fins el 1218 que el papa Honori III els atorgà la categoria d'orde religiós. Més endavant, l'any 1297, el papa Bonifaci VIII li concedí la regla de Sant Agustí.

L'hospital sempre havia estat molt pobre i no tenia diners per les necessitats més bàsiques. Tal com explica Segarra i Malla, "l'any 1672 un dels capitans de l'hospital, en Lluís Carreres, demanà que la universitat donés permís als capitans per plantar a tots els llocs lliures de la vila i els seus voltants les moreres que fossin necessàries. El que trauran de la venda de les fulles serà per a l'hospital". L'any 1787, Pius VI va fer desaparèixer l'orde de Sant Antoni decidint que els seus béns i rendes passessin als respectius hospitals. A partir d'aquest moment, l'hospital quedà sota la responsabilitat del Consell Municipal. Malgrat tots els intents de remuntar, l'hospital seguia pobre i sense recursos, i s'anava degradant. Davant dels inconvenients i mancances que patia, i que venien de lluny, el Consell va assabentar-se que a Vic, la germana Joaquina de Vedruna havia fundat un orde religiós: les Carmelites de la Caritat, que s'ocupaven de tenir cura dels malalts i d'ensenyar les nenes.

Establiment a Tàrrrega de les Carmelites de la Caritat. Primera estada

Així, el 7 de juliol de 1827 l'Ajuntament va aprovar la proposta del Consell

d'establir les Carmelites a Tàrrrega i van demanar a Joaquina de Vedruna que enviés algunes de les seves germanes a la ciutat perquè servissin a l'hospital. L'Ajuntament les mantindria i els assignaria una criada i un home per ajudar-les. Per la seva part, elles haurien d'assistir els malalts nit i dia, resarien el rosari amb els convalescents i no podrien traslladar-se a un altre hospital ni fer venir cap nova germana sense el permís de l'Ajuntament. Després de les corresponents diligències entre l'Ajuntament i la germana superiora Joaquina de Vedruna, finalment, el 28 d'octubre de 1827 van arribar a Tàrrrega les quatre monges acompanyades de la germana fundadora, qui, una vegada instal·lades les germanes, passat un mes, va tornar-se'n a Vic.

L'hospital sempre havia estat molt pobre i no tenia diners per les necessitats més bàsiques.

El servei de les germanes va significar un canvi radical en el funcionament de l'hospital. L'informe que en féu el seu administrador, el doctor Josep Solsona, és del tot il·lustrador: *A l'hospital de Tàrrrega, abans de ser atès per les germanes, no existia ni la caritat, ni la neteja, ni l'economia, ni cap cosa de les que mereixen els pobres que han d'estar al llit; d'ençà que estan atesos per les germanes, hi ha amor, hi ha ordre, hi ha atencions i hi ha tot allò que necessiten aquells que no es po-*

den valer per si mateixos, tant a la nit com durant el dia; quan no hi havia les germanes, gairebé ningú entrava a l'Hospital per no veure la manera com es tractaven els pobres i per lliurar-se de la mala olor; d'ençà que hi ha les germanes, clergues, frares, homes i dones de tota condició, pobres, rics i senyores molt escrupuloses visiten les sales on hi ha els malalts, i tots resten molt complaguts al veure aquella caritat i amor amb què les germanes atenen als indigents.

Això no obstant, algunes fonts documenten que, amb el temps, la comunitat de les germanes va anar afeblint-se i acusant el seu aïllament de la resta de germanes de la comunitat de Vic. Quan a això, la historiadora i germana Carmelita, Ana Maria Alonso, explica que, per una banda, l'Ajuntament volia plena llibertat d'acció quan a les germanes –a les que considerava com a infermeres contractades al seu servei–, i per altra, que algunes persones van persuadir les germanes que trenquessin amb la casa mare de Vic i fundessin una comunitat autònoma ajustada als interessos i exigències de l'Ajuntament. El 26 d'octubre de 1830 tot estava decidit: dues germanes van tornar cap a Vic i les altres dues van quedar-se a Tàrrrega, desvinculant-se, així, de la congregació.

La independització de les germanes, finalment, no va reeixir. El dia 1 de gener de 1832, l'Ajuntament acordà l'acomodament de les dues germanes per haver-se absentat de l'hospital la nit de Cap d'Any.

L'hospital durant la primera Guerra Carlina. Segona estada

Van ser molts els soldats que van passar per l'hospital en els set anys que

m

memòria històrica

el segon establiment de les germanes no es va materialitzar: l'Ajuntament havia demanat que dues germanes s'encarreguessin de tenir cura de l'hospital i tres més s'ocupessin de l'escola. Segons Segarra i Malla, sembla ser que les Germanes Carmelites foren obligades a deixar l'escola i l'hospital, i l'Ajuntament va haver de contractar una infermera per atendre els malalts. Aquesta expulsió succeí el gener de 1873. Malgrat tot, la justícia del temps va voler que les germanes tornessin a fer-se càrrec de l'hospital dos anys més tard, quan el nou alcalde de Tàrrrega, Josep de Jover, els demanà el seu retorn. Tot i les obres que l'Ajuntament encarregà per a millorar les instal·lacions de l'hospital i l'escola, aquestes no foren suficients per a encabir decentment les 200 alumnes matriculades a l'escola aquell 1880. Així les coses, l'Ajuntament començà a madurar la idea de construir un nou col·legi, que finalment havia de fructificar en el Sant Josep. Una vegada transferit l'ensenyament elemental al nou col·legi, la comunitat religiosa de l'hospital quedà reduïda a tres germanes, que continuaren atenent el parvulari i l'escola dominica, a la casa de Sant Antoni.

durà la guerra. Cada dia que passava, n'hi entraven més i la feina dels metges augmentava. L'hospital s'havia quedat petit. El novembre de 1840 la corporació municipal va haver d'habilitar l'antic Convent de la Mercè com a hospital militar i traslladar-hi tots els soldats ferits. Acabada la guerra, s'inicià un període de relativa pau i seguretat. Des de la casa mare de Vic, Joaquina de Vedruna va restablir els vincles de la congregació, va obrir el noviciat i es va ocupar de preparar i ensenyar les novingudes. També les viles i ciutats necessitaven reorganitzar el funcionament dels seus hospitals i crear noves escoles. Joaquina de Vedruna va creure que calia preparar les germanes per poder atendre les peticions dels ajuntaments. L'any 1850, l'obra de la fundadora s'havia consolidat, i el bon funcionament dels hospitals i de les escoles de nenes enaltien la bona reputació de la congregació. Malauradament, la salut de la germana fundadora va decaure irremediablement. Joaquina

de Vedruna va morir de còlera el 28 d'agost de 1854, a la Casa de la Caritat de Barcelona. Òrfena, la congregació necessitava una nova superiora general: el bisbe de Vic, Monsenyor Antoni Palau, va nomenar la Mare Paula Depuig, fins aleshores superiora de la comunitat de l'Hospital de Vic.

En aquell moment, l'Estat es disposà, per primera vegada en la història, a reduir l'analfabetisme dels nens i nenes. El 26 de juliol de 1857 la Congregació va rebre la reial ordre que autoritzava les germanes a impartir l'ensenyament obligatori sense necessitat de tenir el títol de mestra. I fou en aquest moment que l'Ajuntament de Tàrrrega va demanar a la germana Paula que retornessin les germanes a l'Hospital dels Pobres i obrissin una escola de nenes. La Congregació de les Carmelites havia assolit un gran prestigi arreu de Catalunya i consolidat fundacions a València, Madrid, Alcoi i Castelló. No fou, però, fins al gener de 1862 que

L'Hospital a finals del segle XIX

Entre els anys 1862 i 1873, deixada ja enrere la guerra, l'hospital tan sols tenia una mitjana de cinc ingressos al dia, sense comptar els veïns a qui l'Ajuntament havia expedit el certificat de pobresa i que disposaven d'estança i medicines gratuïtes. Durant aquells anys, l'hospital gaudia de bona salut, era ben administrat i els malalts ben atesos.

Més endavant, i situant-nos en el període comprès entre els anys 1876 i 1936, un temps de pau política i religiosa, la inquietud de l'Estat vers l'educació va afavorir especialment les iniciatives dels ordes religiosos que aprofitaren per impulsar nous centres d'ensenyament primari i secundari. A Tàrrrega, aquest fet va comportar una gran transformació social i el creixement econòmic de la ciutat.

En el pròxim capítol
"L'Hospital des del 1936: la Guerra Civil"
(II)

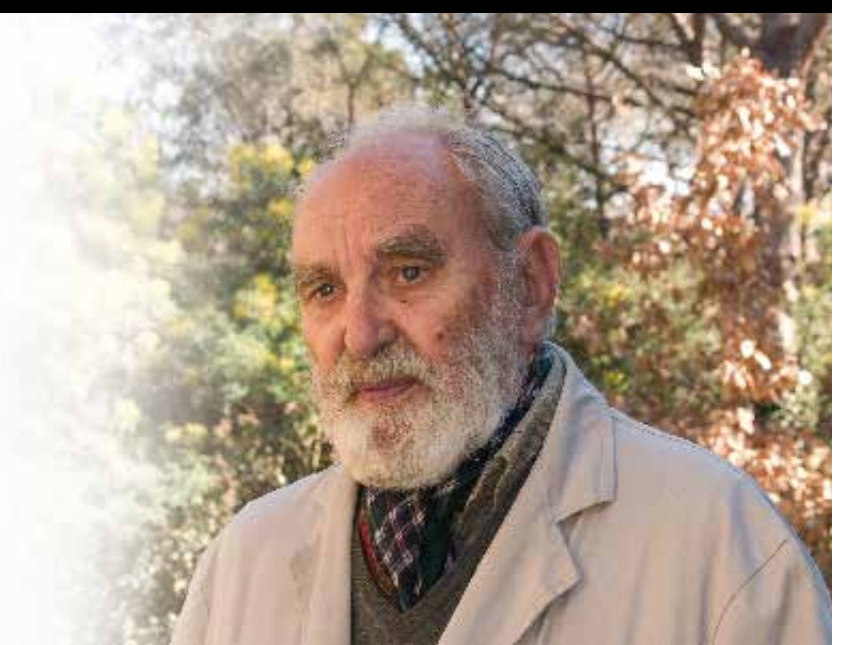
Bibliografia:

1. COSTA I BOFARULL, Domènec:
"Memorias de la ciudad de Solsona y
su Iglesia". Editorial Balmes, Barcelona,
1959.
2. SEGARRA I MALLA, Josep Maria:
"Història de Tàrraga amb els seus
costums i tradicions", vol. I i II. Museu
Comarcal de l'Urgell, 1984.
3. NOVELL i BALAGUERÓ, Joan: Text del
llibre inèdit que està preparant sobre el
Col·legi Sant Josep de Tàrraga.

Lluís Trepapat

Pintor

Text i Fotografia: Elisa Campmajó

Lluís Trepapat

La reixa d'entrada a la casa és oberta. No veiem ningú, però decidim entrar. Voregem la casa i, a l'altre costat del vidre de la finestra que dóna a la sala d'estar, veiem una senyora, de rostre afaible, aparentment absorta en la lectura. Quan s'adona de la nostra presència, s'aixeca tranquil·la i, amablement, ens obre la porta. És la Nuri, l'esposa de Lluís Trepapat. Al fons de la sala, assegut al sofà i amb el diari a les mans, el veiem a ell. És alt com un Sant Pau i llueix una barba canosa, enèrgica, que traspua força i caràcter. De seguida, s'aixeca i ens ve a saludar. Talment un artesà -com ell mateix es defineix- més que un artista, va enfundat en una bata llarga amb mànigues, que llueix petits rastres de pintura pretèrita. Ens sorpren gratament el "tempo" còmode i tranquil que es respira en aquesta casa de Fogars de la Selva, emparada de les mirades curioses per un petit bosc de pins i florides mimoses de color d'or.

La seva infància va transcórrer paral·lela a la Guerra Civil. Quins records em guarda, d'una època tan dura?

Fa poc que vaig presentar el llibre *Rampataplam!*, on explico, mig en conya, mig seriosament, com nosaltres, els nens, vam obtenir la llibertat. Com que els adults estaven ocupats en coses importants, ens deixaven al nostre aire. Nosaltres ho aprofitàvem per jugar. A més, de l'Escola nacional en sortíem a les cinc de la tarda, i a casa no sopàvem fins a les nou del vespre, per tant, teníem molt temps lliure per ocupar.

D'on li ve la seva passió pel dibuix i la pintura?

En gran part d'aquesta època. A casa, compraven La Vanguardia, que dedicava un suplement il·lustrat amb fotos de la guerra; aquelles imatges em van impressionar molt! Sempre que trobava un paper en blanc em distreia dibuixant tancs, avions i trinxeres. Podríem dir que així vaig adquirir certa agilitat manual per dibuixar.

A què es dedicava vostè quan tenia 18 anys?

Acabats els estudis de comerç, em vaig posar a treballar en una botiga de roba de Tàrrrega, a La Renovació. Però passar tot el dia a la botiga esperant que arribés el client, no era molt motivador, així que m'entretenia dibuixant caricatures en el paper d'embalar i les donava als clients.

Així que ja tenia traça...

Sí, a fer ninots, sí. (Riu)

Més tard, coneix el pintor Jaume Minguell.

Va ser llavors quan vaig dir a la família que volia aprendre dibuix seriosament, aprofitant l'habilitat que tenia. Primer, vaig anar a aprendre amb el mestre Balcells, i més endavant em vaig unir al grup del Minguell. Eren cinc o sis pintors que es reunien cada dia a les golfes de casa del Minguell, on hi tenia ell l'estudi. Amb ells vaig aprendre la disciplina de dibuixar. Estava molt bé anar a cal mestre a rebre lliçons, però mirant el que fan els altres també s'aprèn molt. Després va venir la reinauguració de l'Escola d'Arts i

Oficis de Tàrrrega, i el Minguell i jo ens hi vam matricular.

Què el va impulsar a viatjar a Itàlia i a París amb vint-i-cinc anys? Deuria ser una gesta en aquella època.

Sí, va ser molt difícil. Aquí estàvem tancats, fins al punt que les il·lustracions dels llibres d'art eren en blanc i negre. Nosaltres volíem veure les coses en color, volíem veure els colors amb què pintava Van Gogh. D'Europa, no en sabíem res. Quan vam anar a treure'ns el passaport, tot van ser dificultats. La Policia no entenia que volguéssim anar a fora a veure art, quan a Madrid hi teníem El Prado. Segons ells, ja en teníem més que suficient.

A París, va ingressar a l'Académie de la Grande Chaumière.

La Chaumière era una de les escoles més prestigioses de París. Per ella hi van passar tots els grans: Modigliani, Calder, Giacometti, Karavan... Jo no vaig coincidir amb cap d'ells, és clar. Durant els tres mesos que vaig ser-hi, vaig aprendre moltíssim, sobretot a dibuixar nu.

Un any després exposa "Gitanos" a Amsterdam i Rotterdam. Quina rebuda va tenir la seva obra?

La família Lorda-Vidal, que aleshores vivia a Holanda, em va ajudar a preparar l'exposició. La veritat és que no va tenir molt èxit, perquè allà no saben qui són els gitans. Deien de mi que era antiquat, que la pintura moderna era una altra cosa. Aquesta experiència em va fer adonar que havia de canviar. I vaig aprendre a fer una pintura més avantguardista.

Abstracta?

Més que abstracta, postcubista. Influenciat per Picasso i Matisse, vaig canviar els colors foscos de "Gitanos" pels colors de París: el rosa, el gris clar, el blau...

Amb quina època de la seva obra se sent més còmode?

Amb els paisatges de la Segarra. Quan vaig tornar aquí, encara que vivia a Lleida, tots els caps de setmana els passava a Tàrrrega i feia excursions a la Segarra per pintar.

Què troba en la pintura?

La satisfacció de que un serveix per alguna cosa, després d'haver-se esforçat molt per progressar.

Quants anys dedicats a la pintura?

Ara tinc vuitanta-dos anys. Doncs mira, cinquanta anys.

No es perden mai les ganes de seguir pintant?

Ja fa un temps que tinc dificultats per pintar: em tremolen molt les mans. Però massa ganes no en tinc, ja fa massa anys que pinto... Això no vol dir que alguna vegada agafi el pinzell.

Ha pintat mai per encàrrec?

Sí, i tant. He pintat murals per dos esglésies de Lleida entre d'altres.

El seu pintor predilecte?

Francesc Gimeno. Crec que no se l'ha tingut massa en compte, i el trobo més interessant que Rusiñol i Cases, que són contemporanis seus. I millor, fins i tot, que en Nonell, amb qui em fixava molt mentre feia "Gitanos", perquè ell era un especialista pintant gitans. Més endavant, quan em dedico al paisatge, m'interesso per Gimeno. El trobo un gran paisatgista. També m'agraden Picasso, Matisse i Kandinsky.

Com és un dia en la vida de Lluís Trepas?

Ara és tranquil. Quan acabo d'esmorzar, surto a passejar el gos, un gos vell i coix. A ell també li convé fer exercici. Caminem un quilòmetre i tornem cap a casa; lleigeixo el diari i, per la tarda, una mica de televisió.

Escolta música?

Sí, amb el tocadiscs... Sobretot escolto Mozart. Em fascina.

I els seus gustos literaris?

He llegit molta literatura de la Generació del 98: Azorín, Machado, Valle-Inclán... A la tauleta de nit sempre hi tinc un llibre, i abans d'anar a dormir lleigeixo una estona. Sempre he donat molta importància a la lectura. Quan vaig ser a França llegia molta novel·la francesa: Proust, Stendhal. No el parlava massa bé, el francès, però l'entenia i llegia sense dificultats.

Com a artista del segle XX, què creu que ha aportat l'art a aquest segle?

L'art va obrir les portes a la llibertat. L'impressionisme i l'expressionisme van obrir les portes a la llum. L'impressionisme és el cant a la llum i l'expressionisme, és el cant a la llibertat d'expressió.

I vostè, s'ha sentit sempre lliure?

Sí. Encara que en el món de les galeries, de vegades t'has de cenyir a algunes preferències, perquè són més vendibles.

Actualment exposa gravats en diferents sales i museus de la Segarra i l'Urgell.

Aquests gravats representen l'estadi previ al quadre final: són l'avantobra. La preparació d'un quadre és un exercici que porta temps. Primer acostumava a fer un dibuix, un esbós. Després del dibuix feia un gravat, que tan podia ser en color -al linòleum- com a l'aiguafort -en planxa de zinc. Una vegada fet aquest estudi de forma, llavors ho traslladava a l'oli.

Té algun projecte entre mans?

Sí. Estem preparant pel maig una exposició de quadres a l'oli per al Col·legi d'Arquitectes de Lleida, i també una exposició per a l'Espai Cavallers de Lleida.

Ha estat un plaer parlar amb vostè.

La gent es pensa que els artistes som "tios" rars, i no ho som. Només que posem la banya en un lloc i no estalviem esforços fins a aconseguir allò que ens proposem. Per això, a vegades no ens entenem amb els galeristes, perquè em demanen alguna cosa concreta que potser en aquell moment a mi no em ve de gust de fer-la i preferiria fer-ne una altra.

Creus de Terme a l'Urgell

Text i fotografia: Elisa Campmajó

Símbol cristià del món rural (I)

Definició i simbolisme

La creu de terme és un "monument en forma de creu que serveix per indicar el lloc on fineix el terme d'una vila o ciutat", així la defineix el Gran Diccionari de l'Enciclopèdia Catalana. Tanmateix, altres fonts donen a les creus de terme un caràcter més religiós i defensen la seva funció protectora, talment un monument totèmic, davant del qual els vianants que entraven o sortien de la vila inclinaven el cap o resaven una breu pregària, per a tenir sort en el viatge o a les feines del camp. No és de desmerèixer aquesta interpretació si considerem la creu com el símbol per excel·lència del cristià. Símbol que des dels inicis del Cristianisme el trobem pertot. Així ho explica Manuel Riu en el pròleg del llibre *Les creus al vent*, d'Albert Bastardes:

"En el món rural, molt més que a la ciutat, el senyal de la creu ha presidit la vida del cristià des que d'infant s'aixeca del llit fins que se'n va a dormir. Hom té la creu al capçal del llit, a la porta de la llar, o a la finestra, o al balcó, potser formada per dos tronquets encreuats o per una fulla de palma doblegada, que foren beneïts el Diumenge de Rams. Amb el signe de la creu hom beneeix el terme per tal de protegir la collita de les pedregades o maltempades."

Origen

La creu de terme, també anomenada "peiró" o "pedró" (del llatí "petrone", derivat de "petra", pedra), consisteix en una columneta que s'alça sobre un basament graonat, coronada per un nus o llanterna que sosté un emblema religiós, generalment una creu de pedra esculpida. En altres zones de la geografia espanyola, a l'Aragó, majoritàriament, és més comú trobar-les en forma del que s'anomena en castellà, "peirón": una pilastra que sosté una capelleta o armariet dins el qual hi ha exposada una imatge per a la veneració dels fidels: *L'origen d'aquestes creus se pert en la foscor dels temps, començant, no obstant, a apareixer a França en lo segle X o XI, essent probable que aleshores estesen recobertes per un sostre. (...) Existeixen, donchs, cobertes sobre les creus dels camins, a fi de que à sobre la creu no hi hagués res que no fos benehit ò sagrat,* escriu Norbert Font i Sagué en el número 8 de la revista La Tradició Catalana, el 15 de juny de l'any 1894.

Fons fotogràfic

Si bé moltes poblacions de la comarca de l'Urgell van comptar en el seu moment amb nombroses creus de terme, que fins a principis del segle XX han format part del paisatge rural i urbà, en l'actualitat les restes d'aquella rica herència no són molt abundants i d'"autèntiques", n'hi a ben poques. Unes més treballades, altres més antigues i altres més actuals, totes elles tenen en comú que estan plenes d'un simbolisme clarament religiós, d'història i de cultura, i representen una part destacable del patrimoni etnològic de Catalunya.

Si bé la bibliografia entorn les creus de terme és gairebé inexistent, es compta, això sí, amb abundant material fotogràfic que revela l'aspecte primigeni de les creus, com el Fons Salvany o l'Arxiu Mas, on s'hi troben nombroses creus pertanyents a la comarca de l'Urgell.

Anglesola

Al poble hi havia tres creus, però només se'n conserven dues, i aquestes perquè durant la Guerra Civil espanyola es va desmuntar i guardar en un lloc segur. Quan va acabar la guerra es van tornar a col·locar prop del seu emplaçament originari. Una, la que assenyalava l'entrada a la part antiga del poble, la trobem a la plaça Santa Anna, i data del segle XV. D'estil gòtic renaixentista, l'any 1980 fou declarada Bé Cultural d'Interès Nacional.

La seva base està formada per tres graons de pedra i un sòcol que té gravat l'escut d'Anglesola. Un petit fust de pedra ben escairada condueix cap a la creu pròpiament, que descansa sobre un capitell que té esculpits en relleu les figures de sant Joan, sant Andreu, sant Jaume, sant Pere i sant Pau, entre d'altres sants. La creu es troba separada del capitell per un àbac de dos cossos sense decoració.

L'altra creu, més petita, antigament marcava l'entrada al poble, tot i que actualment es troba situada davant l'església parroquial de Sant Pau de Narbona.

↑
Bellver d'Ossó

D'estil gòtic, magnífica, la creu es troba a l'entrada del poble. Construïda al segle XIII, se sustenta sobre una canya octogonal i la creu llatina del capitell guarda la figura d'un sant a banda i banda de la seva base. A la part central, pot veure's el Crist crucificat i la Verge amb l'infant.

→
Castellserà

La creu s'aixeca a la plaça del Sitjar. És d'estil gòtic i data del segle XVI. El capitell en forma de creu llatina -com és comú a les creus de terme- destaca per la seva ornamentació amb motius religiosos i florals. La base graonada i el fust són el resultat de la restauració ordenada per l'Ajuntament l'any 2005. La creu és la primitiva.

↑
Boldú

Datada del segle XVIII, la creu es troba al bell mig de la plaça Major. El capitell, molt treballat, té esculpits a la seva base caps de reis que empunyen un ceptre. El Crist crucificat a la creu descansa sobre una calavera.

Claravalls

A peu de carretera, al costat de la Parròquia de Sant Salvador, s'aixeca una creu d'estil gòtic, datada del segle XV. En destaca l'ornamentació esculpida als braços de la creu que, a una banda, té la figura de Crist crucificat i, a l'altra, la Mare de Déu amb el Nen Jesús. Entre aquestes dues figures, hi ha nou sants. Com la d'Anglesola, aquesta també fou declarada Bé Cultural l'any 1980.

Molt personal

Jordi Auberni Serra

Començaré demanant perdó pel meu atreviment en fer públic una colla de sensacions vingudes d'ençà que sóc avi. Confio en la vostra benevolència i, al mateix temps, faig la promesa de no tornar-ho a fer mai més.

Tenien raó totes aquelles persones amigues i no tan amigues que, a les darreries de l'embaràs de la nostra filla, van dir-me, tot pronosticant: "ja veuràs la il·lusió que et farà la néta. No ho sabràs fins que no ho visquis". Jo pensava, exageren; doncs, no, tenien raó. Quan va néixer la criatura érem de viatge, i encara vam tardar dos dies a conèixer-la. Doncs bé, en aquest impàs, sense haver-la vist encara, puc dir que ja l'estimava: ves per on!

A partir d'aquí, i una vegada la veig, començo a sentir dintre meu tot un seguit d'emotives sensacions, que ni jo mateix no em creia: la primera, en tenir-la als braços, amb més il·lusió que traça -tot s'ha de dir-, poder acaronar aquell infant era tan tendre, tan delicat, que fins i tot el pols, el notava més accelerat, però era agradable. La segona, veure la nostra filla donar-li el pit, quina sensació de tendresa tan delicada. "La nena", li deiem "la nena"

a la nostra filla... Doncs, la nena, al·lactant la criatura, l'acte maternal per excel·lència, em va commoure de dalt a baix. La tercera, la meua dona, amb els ulls plens d'emoció, gronxolant aquell infantó, embadalida, la mirada plena d'alegria, o tenint-la senzillament a la falda. Quanta estimació, quanta protecció pot guardar la falda de l'àvia! N'he viscut més, però potser aquestes són les que més m'han deixat petjada.

Ara ve l'altra part: ja sóc avi. Però vull ser un bon avi. I com es menja, això? Per una part, els que en saben, psicòlegs, sociòlegs, etc, diuen que: els avis han d'ajudar en l'educació i pujança dels néts, tot formant un bon equip amb els pares. Però per altra part, hi ha qui diu: "els avis hi són per consentir i malcriar una mica. Quan jo tinc els néts, ho faig". En què quedem? Crec que ha de costar fer-ho sempre bé, perquè l'excés d'estimació és perillós si no es controla. Estic veient que a mi també em costarà controlar l'impuls de fer i donar, sense pensar massa en què és el que està bé, i el que no. Em temo caure en el parany del descontrol, per tant, ja vaig preparant el terreny. No sé si em servirà d'excusa quan em renyin, allò de: "tots els avis ho fan, i si cola, cola. Bromes

a part, els avis hem de procurar, jo el primer, ajudar els nostres fills. No només guardant els néts, sinó també ajudant en la bona educació dels petits, evitant de no caure en el fet de voler complaure sempre els néts en tot allò que demanen. Si no ho fem, estarem tergiversant el paper que com a avis ens correspon. Estimar de veritat no és dir amén a tot, ans al contrari. Pensem, però, que si mantenim amb decisió els nostres criteris, a la llarga els mateixos néts ens ho agrairan i els pares, també.

Tot just la nostra néta té quatre mesos, que ja espero el moment en què em pugui cridar "avi". També serà una sensació agradable a afegir a les que he mencionat més amunt. No sé si tothom que llegeixi aquest comentari comprendrà perquè ho he fet, però és allò de: "quan el cor en va ple, la boca en parla". Per acabar, és bo saber que, segons unes enquestes fetes a professors i mestres no fa massa, els petits i no tant petits que han conviscut, a banda dels pares, amb uns avis fermes, se'ls nota un bon tarannà amb els companys d'aula i els professors. Doncs a ser bons avis toca! I així, augmentarem la llista de petits i joves més ben adaptats a la societat.

Festa del Dijous Gras

Com ja venim fent des de fa uns deu anys, i amb el propòsit de mantenir una festa, alhora que una activitat tradicional molt definidora de les nostres arrels i la nostra cultura, vam organitzar novament el sopar-festa del Dijous Gras. Aquesta celebració, es va iniciar en el local del Club Natació, més endavant a la Residència de Ca N'Aleix, per anclar finalment en l'espai MERCAT. En aquestes activitats, organitzades amb la millor voluntat pels membres de la Junta, a vegades pot passar que algun detall no surti del tot bé. L'any passat, per exemple, el menjar va

ésser una mica just, i nosaltres no en vam tenir la culpa. Aquest any, doncs, sembla que tot va sortir bé: una bona i molt variada assistència; un menjar molt bo i abundant, presentat en unes safates ben preparades que, davant l'abundància de la teca i la dificultat d'acabar-s'ho sense tèmper per la salut, va permetre els que ho van voler, emportar-s'ho cap a casa i gaudir-ne posteriorment.

També va renovar-se el conjunt, que els últims anys fou el Duo Mediterráneo, que ho feia molt bé, però, amb l'esperit renovador de donar

ocasió els grups que tenim a la ciutat, aquest any vam gaudir amb el grup BANDA SONORA, de gran qualitat i molt conegut arreu, que ens deleità amb el seu modern repertori. Fins i tot hi van assistir algunes parelles que els segueixen allà on actuen.

Des d'aquí, expressem el nostre bon record a l'amic que ens deixà sobtadament, en Jaume Ramon Ripoll, que sempre ens acompanyà en aquestes celebracions, així com a altres activitats del Centre, col·laborant i participant sempre amb el seu bon humor i bonhomia.

El terraplè de Castellserà

URGELL

Amb una temperatura de $-3,5^{\circ}\text{C}$, una vintena de matiners ens apleguem en el lloc de costum. La nostra fita: l'entorn de Castellserà: el terraplè, el desmunt i el salt d'aigua. A la plaça de la Sitja de Castellserà, ens esperaven els nostres guies: en Ramon Fabregat i en Jaume Miró, que ens havien de conduir pels bells indrets del Canal d'Urgell que envolten Castellserà. Passem per davant de la capella de Sant Sebastià, tot seguint una pista de terra que ens va dur als dipòsits i a la planta potabilitzadora del poble. Des d'allí, divisem Tarassó, la primera finca regada indirectament pel Canal d'Urgell. Més endavant, trobem el petit embassament, envoltat de roures, pins i alzines, que abasteix els dipòsits del poble. Després d'esmorzar, ens dirigim cap al terraplè del Canal d'Urgell, la segona obra important del Canal després de la mina de Montclar, construït a mitjans del segle XVIII i que guarda una història molt curiosa relacionada amb una família molt arrelada a Tàrrrega: els Trepats, que eren propietaris d'una heretat molt extensa a la zona, que s'interposava en el traçat original del canal i que obligava a vorejar-la. Els constructors del Canal van negociar amb els propietaris per a que el Canal dividís la finca en dos, tot construint-hi un immens terraplè que permetria la trajectòria lineal del Canal. Com a contrapartida, els propietaris van obtenir el dret a regar directament del canal en el seu marge esquerra (és l'únic reg existent en aquest marge). Continuem i travessem el terraplè per sota del que en diuen "l'alcantarilla": un túnel que va a parar a una antiga font envoltada de plataners i oms. Ascendint, divisem l'antiga heretat dels Trepats, ara dividida en dos: Trepats de dalt i Trepats de baix. Protegits pels arbres de la banqueta del canal pugem fins a dalt. El panorama és impressionant: tota l'extensió del Canal a dreta i esquerra en aquesta llarga recta que discorre pel terraplè. Davant de la casilla, neix la primera segla del canal i que desemboca a Balaguer. Seguim el camí per l'esquerra del canal. Contemplem,

en la llunyania, coronat per una antiga caserna, ara en runes, el desmunt que com el seu nom indica és el lloc resultant d'omplir el terraplè. Continuant pel camí de la dreta travessem l'antiga guixera, on s'hi volia construir el gran abocador industrial; un projecte que sortosament sembla que estigui condemnat i descartat, gràcies a l'aferissada defensa del territori i del medi per part de la Plataforma de Defensa de la Serra de Bellmunt (el sentit comú acaba imposant-se...). Arribem de nou a Castellserà. A La Panera ens esperen l'alcalde, Josep Maria Casals, i l'historiador de la vila, Josep Sendra. Els guies s'acomiaden i nosaltres els agraïm el seu mestratge i bon fer.

Entrem a La Panera. El senyor Sendra ens explica molt didàcticament la història de Castellserà i la importància que va tenir històricament, destacant-ne l'atemptat del 1870 al terraplè i que suposà la voladura amb explosius d'una part, causant el desbordament del canal. El marc històric: les guerres carlines i el descontentament popular. La història venia de lluny. La Desamortització de Mendizabal de 1845 i les pestes i malalties de l'època, foren els detonants d'aquests tràgics fets. Això explica la instauració de la caserna de la Guardia Civil, avui en runes, que abans havíem vist al desmunt.

La desamortització fou una decisiva influència en l'esdevenir del poble. Abans, Castellserà depenia del Monestir

de Poblet, però gràcies al moviment de 1845, en Manel Girona (Tàrrrega, 1818) va poder comprar Tarassó i el Castell del Remei, transformant-los en colònies industrials, que comporten la creació de botigues, cases i escola, provocant el declivi de la vila i la pèrdua de les terres del Monestir que conreaven els habitants del poble. Aquest declivi s'agreuja amb la guerra civil, que va provocar que molts vilatans haguessin de fugir a Barcelona per guanyar-se la vida treballant en la indústria. Passats 70 anys, la introducció dels arbres fruiters va retornar la prosperitat a la vila.

En el passat, La Panera havia estat el lloc que custodiava el delme; posteriorment, fou el magatzem del castell, de propietat municipal, i ara és la casa cultural per excel·lència de la vila. S'hi fan exposicions, conferències, teatre i actes festius. Deixant la Panera enre, passem per davant de l'Església Parroquial de Santa Maria Magdalena, la casa dels Tarragona, que llueix un escut d'armes molt treballat, i de cal Carnisser.

Les descobertes d'aquest dia foren un autèntic plaer, didàctic i agradable, del que gran mèrit cal atribuir-lo al Ramon i al Jaume. Tot plegat, ens va permetre gaudir d'un coneixement directe de la riquesa del Canal d'Urgell, que ens va permetre copsar la importància que ha tingut en la transformació de les nostres contrades. Castellserà, com deia en Ramon, malgrat que no tingui "la torre feta", ha estat, és i serà.

De Montornès a Verdú, passant per Mas de Bondia

SEGARRA / URGELL

Sota un càlid sol i una gèlida temperatura, avui no ens allunyarem gaire del nostre entorn: anirem a Montornès, amb el benentès que entrarem a la comarca veïna de la Segarra sense moure'ns de casa. Pugem als vehicles, passem per Verdú i enfilem per la carretera fins a Montornès, on iniciem la ruta. Anem baixant del turó on està situat el poble, i agafem una drecera que ens allunya de la carretera (sempre intentem fugir de tota via asfaltada). L'entorn està gebrat, els camps blancs, les oliveres gelades, i això encara afegeix un plus a la sortida –diuen que el fred ho mata tot. Bé, no tot, pel que sembla... Passem per davant d'un pou sec, de pedra, amagat darrera unes alzines, que ens recorda la seva caduca utilitat. Seguim per unes vinyes que ens fan d'aixopluc l'estona que esmorzem, amparats pels lluminosos –que no càlids– rajos del sol matiner. Continuem la caminada i, per enllaçar fins el camí, anem camp a través per una finca (que no malmetem, ja que encara no està sembrada). Empallem aleshores amb el camí de Montornès a Verdú i, serpentejant pels turons envoltats d'oliveres i alzines, anem seguint el curs del Cercavins. Després d'una lleugera pujada, a mig matí, arribem a la vila closa de Mas de Bondia, un bell poble que ens acollirà en el nostre trajecte.

Ens encanta. És una vila closa situada dalt d'un serral, que només té un carrer, amb les cases disposades a dreta i esquerra, que llueixen el renom de la casa en una placa que vesteix la façana. La gent del poble ens comenta que els diumenges i festius el mossèn els diu missa a dos quarts de dotze. A la meitat del carrer, hi trobem la parròquia, que té una façana de pedra presidida per un rellotge transparent molt vistós. Disposada en una petita nau de forma rectangular en la que no hi havia més de vuit bancs, la petita església està molt ben arreglada. En

sortir, trobem una de les cases oberetes i ens la deixen veure per dintre. Construïda amb pedra, fins i tot té un galliner, un celler, hort i jardí. Sortim del recinte emmurallat, i agafem la pista de terra que passa per sota el poble. Des d'aquí, veiem les cases a dalt, perfectament disposades en diferents nivells; per cert, molt ben arreglades la majoria, especialment una casa rural recentment restaurada.

d'un revolt i darrera unes oliveres, veiem la vila de Verdú, presidida pel seu castell. Han estat uns 8,5 quilòmetres de caminada.

Entrem al poble pel carrer Margorell i arribem a la plaça Major, on ens espera l'amic Ramon Boleda, que ens mostra l'entrada de casa seva. Hi ha, disposats ordenadament, tots els estris de pagès antics que ha anat conservant

Els camps que resten a l'obaga continuen emblanquits. La greu sequera que ens afecta aquest any impedeix que mostrin la catifa verda pròpia d'aquest temps. Sota la capa blanca, només apunta un to marronós i sec. Fins i tot, en alguns sembrats es veuen clapes verdes, cosa que ens mostra l'agraïda que és la terra de les nostres contrades, on la poca aigua que hi cau, s'aprofita fins l'última gota. El camí continua sinuós. De lluny, dividem la torre del castell de Verdú. Pugem per un fort pendent. A dalt, hi trobem una bella cabana de volta construïda amb pedra seca. El camí segueix ara planer. A la dreta, veiem l'ermita de la Bovera i el camí de Guimerà. Continuem el camí i, sense adornar-nos-en, després

de generació en generació. Al fons de l'entrada hi ha l'accés al celler i a les altres estances de la casa. A continuació, ens dividim en dos grups: uns anem a buscar els vehicles que hem deixat a Montornès, i els altres visiten Can Jan, actualment seu del Museu de Juguets i Autòmats i que mai ens cansarem de recolzar i promoure. Dinem al bar del poble, a la plaça Major.

La descoberta d'avui ha transcorregut per dos comarques: la Segarra i l'Urgell, en un contrast de boscos, vinyes, oliveres i conreus de secà. Una matinal freda mitigada pels efectes saludables del sol, que ens ha permès gaudir una vegada més d'aquest entorn proper a casa nostra, tant entranyable.

la cui- na

La Secció de Gastronomia del Centre Cultural us convida a assaborir una recepta refrescant, en què el toc de fruita resulta l'acompanyant perfecte per a la fina i deliciosa carn del pollastre.

Les persones interessades a participar en les activitats que organitza la secció gastronòmica, cal que es posin en contacte amb Isabel Ormeño, al telèfon 973 311 320.

Pollastre amb fruites

Recepta de M. Teresa Albareda

Ingredients:

- 4 grans d'all
- 1 safata de xampinyons
- 1 ceba
- 2 porros
- 1 pebrot verd
- 2 pastenagues
- 1 poma
- 1 kiwi
- 1 tomàquet
- sal, pebre negre
- oli d'oliva
- 1 got de vi blanc
- 2 gots de suc de taronja

Preparació:

Trossegem el pollastre a quarts, el salpebrem i el posem al forn amb una mica d'oli per a que es faci una mica ros. Tot seguit, hi posem tots els ingredients tallats a trossets, sense oblidar el vi blanc i el suc de taronja. El tornem a posar al forn fins que estigui cuit. A banda, en una cassola, fregim els alls amb els xampinyons i hi afegim els ingredients que s'han cuit abans amb el pollastre, prèviament triturats, i deixem que el pollastre faci xup-xup. Abans d'enllestir el guisat, caldrà corregir de sal. Bon profit! ☺

Sortides i activitats del Centre Cultural de Tàrrrega

16 març
Alós de Balaguer-Camarasa

13 abril
Sant Guim-Montmaneu-La Panadella

18 maig
Castell del Remei-Vallverd-Vila-sana i estany

15 juny
Vilanova de Meià-coves-rodalies
Desplaçaments especials de primavera

30 març.
Visita al Museu del tren, de Vilanova i la Geltrú i també a la ciutat.
Calçotada a Can Fèlix

de Valls. Inscripcions a cistelleria Grau, carrer Santa Anna, de Tàrrrega.

Excursió cultural anual
1 de maig: Mallorca, tres dies, desplaçament amb Overcraf.

Mostra de cuina tradicional: 25 de maig
Bacallà amb samfaina

Les tertúlies dels dijous:
13 de març. "Economia: crisi o reforma de model?"

Vetllades literàries:
s'informarà oportunament.
Assistència a events musicals: s'anunciarà quan s'organitzin.

Llibres

www.llibres.cat

Pilar Godayol
Moments femenins de la humanitat

Quinze dones que han fet història
Ed. Mina. Col·lecció Focus.

Aquest llibre parla de moments protagonitzats per dones que van gosar fer un pas endavant: de la polèmica Safo de Lesbos, que va innovar parlant de sentiments en les seves poesies; d'Amelia Earhart, que va dur la seva passió per l'aviació fins a les últimes conseqüències; de Francesca Bonnamaison, entestada en oferir formació i llibres a les obreres de

Barcelona, i d'altres onze dones extraordinàries. Petites històries que teixeixen una Història en femení.

Carme Arnau
Una lectura de Mirall Trencat de Mercè Rodoreda

Edicions Proa
Carme Arnau proposa una lectura innovadora de Mirall Trencat, una novel·la cabdal de la literatura catalana i l'obra més complexa i ambiciosa de Mercè Rodoreda. Si bé d'una banda es tracta d'una novel·la realista, que descriu amb encert i brillantor una família de la burgesia catalana en el moment de la seva màxima esplendor, de l'altra és una obra fantàstica que pren elements i figures característics

per anunciar algun esdeveniment aquí
973314698

agenda

març 08

març

Dissabte Dia 1

XX Concurs de Grups Amateurs de Teatre "Ciutat de Tàrrrega":

Las bodas de Figaro de Pierre-Agustin Caron de Beaumarchais. A càrrec del grup Teatre del Talió (Lleida). A les 10 de la nit, al Teatre Ateneu (pl. del Carme, 12)

Diumenge Dia 2

Mercat mensual de segells, monedes i pins. Durant tot el matí, al vestíbul del Teatre Ateneu

Diumenge Dia 2

Sortida ciclista Bicicleta Tot Terreny: Camins rurals amb avituallament a Arbeca. A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe.

Diumenge Dia 2

Sortida ciclista per carretera: Tàrrrega - Preixana - Arbeca - Tàrrrega (65 km). A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe

Diumenge Dia 2

Festa de l'Arbre de Claravalls: plantada d'arbres i esmorzar popular. A partir de 2/4 de 10 del matí, al Pla de les Tres Creus

Diumenge Dia 2

Teatre: El gran dia! de Jordi Sánchez i Pep Anton Gómez. A càrrec del Grup de Teatre d'Artesa de Segre. A les 6 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Diumenge Dia 2

Sessió de ball amb l'Orquestra Glacé. A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n). Preu: 6 euros amb consumició inclosa.

Dimecres Dia 5

Dia Internacional de la Dona: teatre amb la peça Cos de dona. A càrrec de Produccions de Ferro. A les 9 del vespre, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

imposades. Preu: 2 euros.

Divendres Dia 7

7è. Cicle d'Art Contemporani: inauguració de la mostra On ets? Què ets? De Laura del Bas Prior, Eulàlia Sellarès Buscart i Berta Cabanas Collell. A 2/4 de 9 del vespre, a la Sala Marsà de la Casa de Cultura (Les Piques, 1)

Divendres Dia 7

Cine Club La Lloca: Irina Palm de Sam Garbarski (Bèlgica, 2007). A 2/4 d'11 de la nit, a Cinemes Majèstic (Avda. Catalunya, 54). Preu: 5 euros

Dissabte Dia 8

Dia Internacional de la Dona: concurs de tapes Des-tapa't. A les 6 de la tarda, a l'Espai MerCAT (plaça de les Nacions sense Estat). Degustacions gratuïtes per part del públic assistent. Inscripcions i més informació: Ajuntament de Tàrrrega (Plaça Major 1), de 9 a 14 h., fins al 4 de març. Tel. 973 31 16 08 i plaigualtat@tarrega.cat

Dissabte Dia 8

XX Concurs de Grups Amateurs de Teatre "Ciutat de Tàrrrega": Mitges veritats de Nicasi Camps. A càrrec de l'Agrupació Teatral Benet Escrivà (Sant Feliu de Guixols). A les 10 de la nit, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12). Preu de l'entrada: 7 euros. Taquilles del teatre des d'una hora abans de la representació.

Diumenge Dia 9

Sortida ciclista Bicicleta Tot Terreny: Camins rurals amb avituallament a Guimerà. A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe

Diumenge Dia 9

Sortida ciclista per carretera: Tàrrrega - Guissona - Biosca - Tàrrrega (72 km). A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe

Diumenge Dia 9

Sessió de ball amb el grup Montse & Joe. A les 7 de la tarda, a la Sala de

Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n)

Dimarts Dia 11

Teatre: Clever Cupid (en llengua anglesa). A 2/4 de 7 de la tarda, a l'Escola Oficial d'Idiomes

Dimarts Dia 11

Conferència: Prevenir i actuar contra els maltractaments a les persones grans, a càrrec de Jordi Muñoz, advocat i membre de la Comissió Gent Gran del Col·legi d'Advocats. A les 8 del vespre, a la Casa Consistorial (plaça Major, 1)

Divendres Dia 14

Jornada Dona i Cooperativisme. A 2/4 de 10 del matí, a la Casa Consistorial (plaça Major, 1)

Dissabte Dia 15

Festa de l'Associació de Persones Afectades de Dolor Crònic (APADOC): Dinar de germanor amb l'actuació del Duet Alborada (havaneres). A les 2 del migdia, a La Granja (carrer de La Granja, s/n). Preu: 20 euros

Dissabte Dia 15

Mercat de les Antiguitats i les Arts. Tota la tarda, al carrer del Carme.

Dissabte Dia 15

Estrena del documental Tàrrrega 1939: any zero. A 2/4 de 9 del vespre, a Cinemes Majèstic (Avinguda Catalunya, 54). Entrada gratuïta

Dissabte Dia 15

XX Concurs de Grups Amateurs de Teatre "Ciutat de Tàrrrega": Las bicicletas son para el verano de Fernando Fernán-Gómez. A càrrec de l'Agrupació Godots Teatre (Lleida). A les 10 de la nit, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Dissabte Dia 15

Tàrrrega sona a pop - rock: Concert de Marc Parrot, Dolton, Disasters i batBATuka. La programació del

Tàrrrega sona a... continua amb una nit de pop-rock encapçalada pel polifacètic Marc Parrot, qui presentarà el seu disc Interferència, i els targarins Dolton, Disasters i batBATuka. A 2/4 de 12 de la nit, a l'Espai MerCAT (plaça de les Nacions sense Estat). Preu: 6 euros (Carnet Jove, Carnet +25, socis del TR35 C i estudiants: 4 euros)

Diumenge Dia 16

Sortida ciclista Bicicleta Tot Terreny: Camins rurals amb avituallament a Sant Guim de Freixenet

A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe. Organitza: Club Ciclista Tàrrrega

Diumenge Dia 16

Sortida ciclista per carretera: Tàrrrega - Les Oluges - La Panadella - Guimerà - Tàrrrega (88 km). A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe

Diumenge Dia 16

XIII Cicle de Concerts de Música de Cambra: Trio Florestan. Amb obres de Bach, Beethoven, Taneiev i Piazzola. A les 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12). Preu: 6 euros (Carnet Jove, +25, TR35 C i estudiants: 4 euros)

Diumenge Dia 16

Sessió de ball amb el Duet Mediterrània. A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n). Preu: 6 euros amb consumició inclosa.

Diumenge Dia 16

Segona projecció del documental Tàrrrega 1939: any zero. A 2/4 de 9 del vespre, a Cinemes Majèstic (Av. Catalunya, 54). Entrada gratuïta

Dijous Dia 20

Processó del Sant Crist del Talladell. A les 10 de la nit, des de la plaça Major del Talladell.

Divendres Dia 21

Cine Club La Lloca: 4 mesos, 3 semanas, 2 días de Cristian Mungiu (Romania, 2007). Amb Anamaria Marinca, Laura Vasiliu i Vlad Ivanov. A 2/4 d'11 de la nit, a Cinemes Majèstic (Avda. Catalunya, 54). Preu: 5 euros

Diumenge Dia 23

Sortida ciclista Bicicleta Tot Terreny: Camins rurals amb avituallament a Bellcaire d'Urgell. A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe

Diumenge Dia 23

Sortida ciclista per carretera: Tàrrrega - Bellcaire - Agramunt - Tàrrrega (80 km). A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe

Diumenge Dia 23

Cantada de caramelles amb la Coral Infantil Mestre Güell. Durant tot el matí, pels carrers del centre de la ciutat

Diumenge Dia 23

Sessió de ball amb l'Orquestra Slogan. A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n). Preu: 6 euros amb consumició inclosa.

Dimecres Dia 26

Concert de cançó francesa. A les 7 de la tarda, a l'Escola Oficial d'Idiomes (carrer de Comabruna). Gratuït.

Dijous Dia 27

2n. Cicle de Cinema en Blanc i Negre: "Los cuentos de la luna pàlida de agosto" de Kenji Mizoguchi (Japó, 1953). A les 9 del vespre, al Local Social de l'Ateneu (plaça del Carme, 12). Entrada gratuïta.

Divendres Dia 28

7è. Cicle d'Art Contemporani: Inauguració de la mostra Forma, llum i vida d'Anna Boleda Mas. A 2/4 de 9 del vespre, a la Sala Marsà de la Casa de Cultura (Les Piques, 1)

Divendres Dia 28

Tàrrrega sona a jazz: concert a càrrec de Guillermo Klein Septet. A les 11 de la nit, a l'Espai MerCAT (plaça de les Nacions sense Estat). Preu: 6 euros (Amics de l'Atac de Jazz, TR35 C, Carnet Jove, Carnet + 25: 3 euros)

Dissabte Dia 29

XX Concurs de Grups Amateurs de Teatre "Ciutat de Tàrrrega": George Dandin (o El marit confús) de Molière. A càrrec de l'Agrupació Mala Sang (Canovelles). A les 10 de la nit, al Teatre Ateneu (pl. del Carme, 12)

Diumenge Dia 30

Sortida ciclista Bicicleta Tot Terreny: Camins rurals amb avituallament a Bellpuig. A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe. Organitza: Club Ciclista Tàrrrega

Diumenge Dia 30

Sortida ciclista per carretera: Tàrrrega - Guimerà - Vallfogona de Riucorb - Vallbona de les Monges - Belianes - Tàrrrega (88 km). A 2/4 de 9 del matí, des de l'estació de Renfe. Organitza: Club Ciclista Tàrrrega.

Diumenge Dia 30

Sessió de ball amb Iris Grup. A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n). Organitza: Regidoria de Cultura. Els balls de saló són una afició que compta cada dia amb més adeptes. Cada diumenge, a les 7 de la tarda, a la sala de festes de La Granja, la Regidoria de Cultura de Tàrrrega proposa una vetllada amb les cançons de casa nostra. Una sessió on els amants del ball poden gaudir del bolero, el tango, la salsa, el pasdoble, el vals i altres ritmes de sabor llatí. Preu: 6 euros amb consumició inclosa.

HOTEL - RESTAURANT
**HOSTAL DEL
CARMÉ**

VILAGRASSA

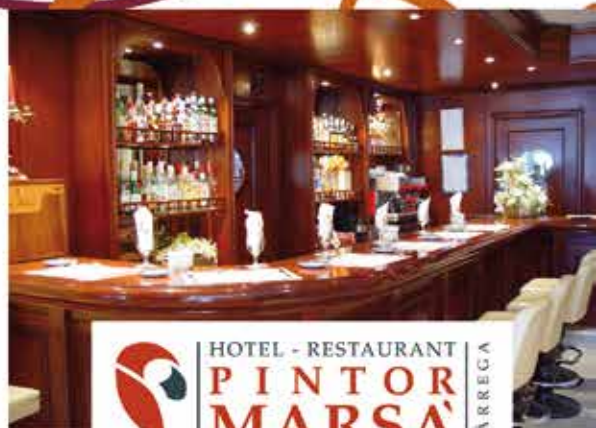

Ctra. N-II, Km 504 · 25330 VILAGRASSA (Lleida) · Autovia Lleida-Barcelona (sortida Vilagrassa) · Tel. 973 311 000 - Fax 973 310 777

APARTAMENTS
**LA
GRANJA**

TÀRREGA

HOTEL - RESTAURANT
**PINTOR
MARSÀ**

TÀRREGA